

[H. C. Hansen.]

er ved at gøre spørgsmålet om beskæftigelse til et anliggende om, hvorvidt en mindre gruppe et eller andet sted kan overflyttes til et bestemt område, uden at man mig bekendt kan henvide til noget konkret. Er det nødvendigt at føre en tale af denne art fortsat? Den er efter min opfattelse uden noget realitetsindhold. Jeg ser arbejdsløshedstallene forholdsvis regelmæssigt. Såvidt jeg kan overse dem, er arbejdsløsheden med de ca. 75 000 arbejdsløse, vi har i dag, hvilket er små 30 000 eller ca. 27 000 mere end på det tilsvarende tidspunkt sidste år, faktisk spredt over alle områder. De københavnske maskinarbejdere og metalarbejdere har, såvidt jeg er orienteret i øjeblikket, en arbejdsløshed på omkring 1 000. De københavnske metalarbejdere! Når arbejdsløsheden breder sig ud over sådanne felter, så er der såmænd ingen steder, hvor der kan flyttes fra det ene til det andet, for der er ledighed indenfor de allerfleste felter. Dertil kommer iøvrigt, hvis vi skal tale sagligt om tingene, at det omflytnings-spørgsmål, der er tale om, i høj grad er et spørgsmål om at finde boliger til de mennesker, man vil flytte fra det ene sted til det andet. Det er et meget alvorligt problem, og de små organisationsmæssige anliggender kan man, hvis de dukker op og fremføres konkret, forhandle sig til rette om med de faglige organisationer.

Jeg føler ikke, at der i den besvarelse, der er givet, ligger nogen tilfredsstillende oplysning fra finansministeren, men vi står, efter de aftaler, der foreligger, forhåbentlig indenfor ikke altfor lang tid overfor at skulle føre nærmere forhandling om alle de problemer, der knytter sig til kredit- og pengepolitikken, og så må vi vende tilbage til de praktiske spørgsmål, der her vil dukke op.

Aksel Larsen: Jeg forstår ikke rigtig udenrigsministerens beklagelse af, at folketingets forretningsorden ikke giver ministrene mulighed for, når de anser det for påkrævet, at give folketinget en redegørelse for regeringens politik og regeringens planer. Mig bekendt er der ingenting i folketingets forretningsorden, der forhindrer dette, det kan udmærket vel lade sig gøre. Tanken om, at regeringen på eget initiativ skulle kunne gøre det — vi er jo ikke forvænt

med noget sådant —, bliver imidlertid straks noget mindre tiltalende, når man lægger mærke til, at udenrigsministeren til sine ønsker om at kunne give en redegørelse føjede: uden efterfølgende debat. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: I visse tilfælde!). . . . I visse tilfælde! Det forekommer mig, at det ville være ønskeligt og hensigtsmæssigt, om regeringen, når den står i begreb med at foretage noget betydningsfuldt, hvortil den efter vor desværre noget mangelfulde forfatning og mangelfulde parlamentariske praksis ikke måtte behøve rigsdagens godkendelse, alligevel mødte frem i rigsdagen og sagde: Vi har de og de planer, kan rigsdagen godkende dem? og derefter satte spørgsmålene til debat. Vi er nu i den situation, at regeringen uden at debattere sagen i rigsdagen er i stand til at udvide vort militære beredskab, forlænge tjenestetiden, bygge flere kaserner, flyvepladser o. s. v., give flere penge ud til militærvesen, og så kan den bagefter komme og forhandle med rigsdagen om, hvordan pengene skal fremskaffes. Det er et højst uheldigt forhold, og hvis regeringen kunne tænke sig at ændre sådanne forhold og indføre den praksis, at den i en situation, som den, vi nu er i, ikke skulle tvinges frem af en forespørgsel, men selv kom og aflagde beretning og fortalte om sine hensigter og bad om at få godkendt eller forkastet dem, sa ville det være et meget stort fremskridt.

Iøvrigt gik udenrigsministeren — og det er jo forståeligt — udenom det meste af det, jeg har sagt. Han følte ikke trang til at beskæftige sig med min henvisning til de mange udtalelser af amerikanske statsmænd om, at de ønsker så snart som muligt at begynde en angrebskrig, og det forstår jeg udmærket vel at han ikke ønsker at diskutere, for de beviser har jeg ført, og udenrigsministeren har ikke kunnet fremføre noget, der bare lignede et modbevis. Han påstod, at det var privatmænd, der havde fremsat udtalelserne, og så måtte jeg jo komme med det kontraspørgsmål, om han anser præsident Truman for at være privatmand. Sådant forholder det sig også nu, når han får lejlighed til ved en indskudt sætning at diskutere ideologier. Udenrigsministeren siger, at det var Nordkorea, der gik over til angreb. Man må